

har strammet Fordringerne lovlig meget. Ikke egentlig i og for sig. Naar det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) før spurgte, om det da var for meget, naar en Mand, der havde 100,000 Kr. i Indtægt og saa og saa meget i Formue, kom til at betale saa og saa meget, ligger det snublende nær for enhver, der hører det, at sige: Nej, det er i Grunden ikke for meget. Men det er jo kun den ene Side af Sagen. Det er nødvendigt, naar man taler om en Skat af denne Art, at se, hvilke andre der øser af den samme Kilde, og her er det nødvendigt at sammenholde Forholdene, som de ere i vore Kommuner, med Forholdet, som det er overfor Staten med Hensyn til denne Sag.

Det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) før sagde, at hvis man sammenholder Forholdene, som de ere i Kommunerne med Hensyn til denne Skat, vil det være muligt, naar disse Love vedtages, i Skat at tage omkring ved en Trediedel af en Mands Indtægt, og man kan ikke nægte, at dette er en ublu Skattebyrde. Jeg tror ikke, det er rigtigt at gaa saa højt, og jeg tror, at der meget nemt for en Stat kan komme den Situation, hvor det endog vilde være skæbnesvangert at være gaaet saa vidt, som Tilfældet er her med Formue- og Indtægtsskatten. Thi Formue- og Indtægtsskatten er netop en af de Kilder, som man skulde kunne øse af i ekstraordinære Tilfælde, naar Staten en Gang kom i øjeblikkelig Nød, og hvis man gaar til en saadan Forhøjelse som den, Talen her er om, drister jeg mig til at paastaa, at det, der kan øses ekstraordinært af denne Kilde, vil være overordentlig lidt.

Ved Betragtningen af dette Lovforslag er jeg tilbøjelig til at gaa en Smule tilbage i Tiden og se paa de Skattelove, vi fik i Lovene af 15. Maj 1903. Den Gang vi vedtog Skattelovene af 1903, afløste vi ved disse Love et Princip, som vi havde fulgt her i Landet gennem uendelig mange Aar. Vi afløste den Gang de faste Grundskatter, Hartkornsskatten, Gammelskatten, Bygningsafgiften o. s. v. og remplacerede disse Skatter dels med en Ejendomsskyld og dels med en Formue- og Indtægtsskat. Man kan have delte Meninger om, hvorvidt hele denne Skatteomlægning var heldig, og jeg for mit Vedkommende tror ikke, den var heldig, ja, jeg er endog tilbøjelig til at tro, at det var en overordentlig stor Fejl, man fra konservativ Side i Landstinget begik, den Gang man i Landstinget opgav de gamle Skatter, man havde levet paa saa længe. Man opgav dem imidlertid. Men

man maa dog indrømme, at den Gang man opgav dem, var der et vist Princip til Stede. Jeg forstaar det nemlig saaledes, at naar man i Stedet for Hartkornsskatten fik en Ejendomsskyld, der var ikke saa lidt mindre end de daværende Hartkornsskatter, remplacerede man Resten af Hartkornsskatten med Formueskatten, det vil altsaa sige, at man i Stedet for 1ste Prioritet af en vis Størrelse, som Staten havde i enhver Landejendom eller i enhver fast Ejendom i Landet, nu tillige fik en Slags 1ste Prioritet i al tilstedeværende Formue. Da Ejendomsskylden blev mindre end Hartkornsskatten, var det nødvendigt at remplace de gamle Skatter med en Skat som den, her er Tale om.

Men ud fra dette Synspunkt blev Formueskatten ikke vedtagen som en Skat med stigende Skala, og dette vilde ogsaa i og for sig være et ganske irrationelt Standpunkt. Naar man ser paa Skatten, som den oprindeligt er kommen, er det klart, at naar Staten tager en Prioritet i al Formue her i Landet, er der ikke mindste Grund til, at den skal have sin Prioritet højere forrentet, fordi den har en større Prioritet i vedkommende Mands Ejendom. Det er klart. Altsaa, det er efter min Mening fuldstændig irrationelt nu at paa-ligne en Formueskat — med den Oprindelse, som denne Formueskat har — med stigende Skala. Nu kom vi imidlertid til Behandlingen af Forsvarslovene, og som bekendt vedtoges der i Loven af 30. September 1909 en Forøgelse af Formue- og Indtægtsskatten, en Forøgelse, der ramte de større Indtægter og større Formuer, men hvor Princippet om, at Formueskatten skulde være stabil og ikke stigende, blev rokket. Naar ærede Medlemmer ville erindre, under hvilke Forhold denne Skat blev vedtagen, tror jeg, det maa erkendes for at have været rigtigt, selv om man var en Modstander af, at dette Princip indførtes, at man ikke paa det Tidspunkt gjorde nogen Indvending derimod. Og jeg tør ogsaa sige, at det var Grunden, hvorfor man fra konservativ Side ingen Indvending gjorde, at man ansaa Situationen for at være saa alvorlig, at Tidspunktet ikke den Gang var kommet til at gøre Indvending. Men saaledes som Forholdet stiller sig i Øjeblikket, maa jeg se noget anderledes derpaa, og da forekommer det mig, at det vilde være mere korrekt, om man vilde forhøje de Sats, som man nu ønsker vedtagne for Indtægts- og Formuens Vedkommende, efter det samme Princip og paa det samme Grundlag, som